

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

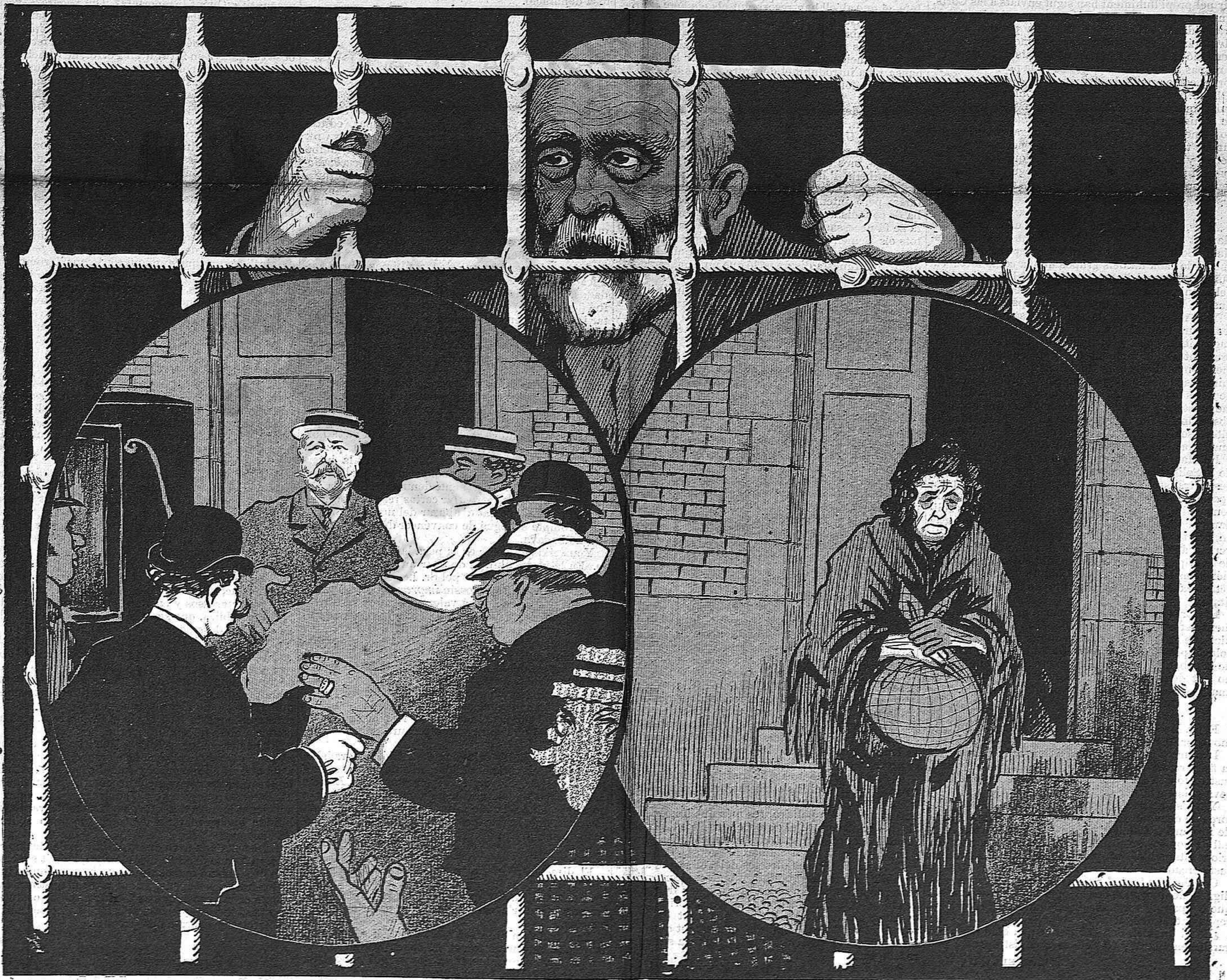
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

L'últim drama de la temporada

LA VERDAD EN MARCHA

Com ne surten els uns,

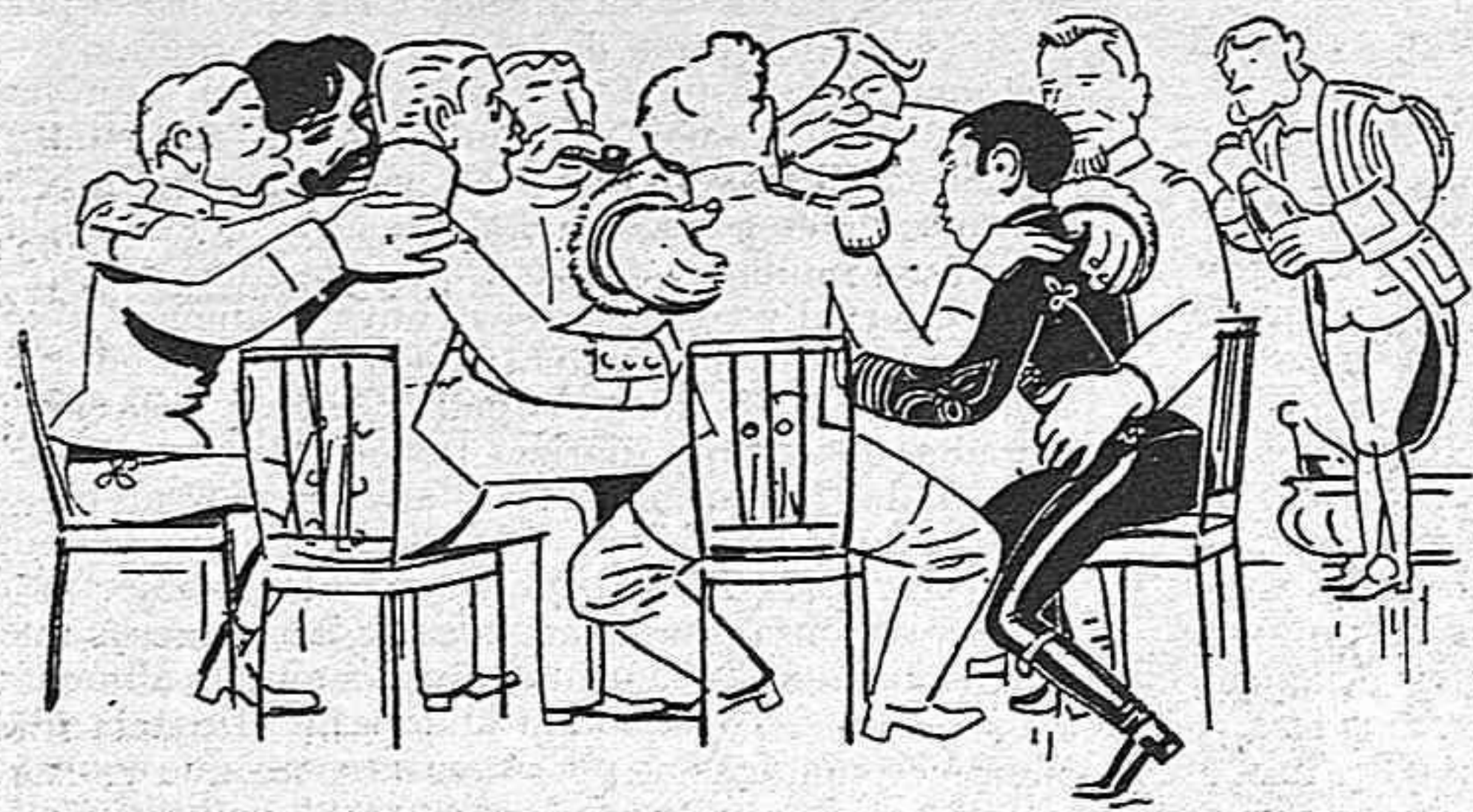
ó qui diu la veritat, s'hi queda.

Com ne surten els altres,

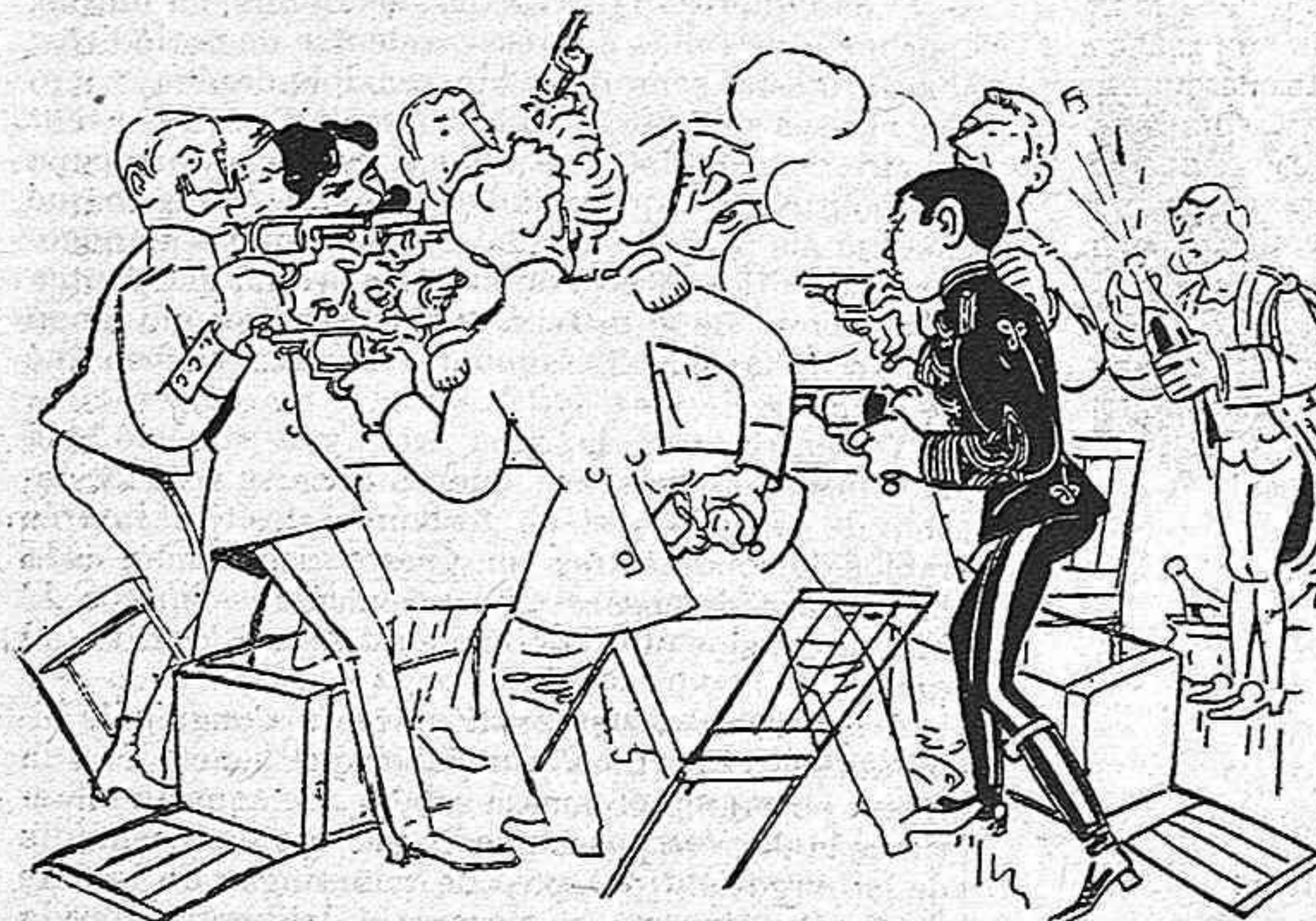
ó qui diu la veritat, s'hi queda.

LA CARICATURA AL EXTRANJER

La Conferencia de la Pau

Reunits els delegats a la taula del hotel, mireu quin quadro mes hermós de fraternitat y armonía!

Pero... ¡bóml!... Salta el tap de la primera ampolla de xampany, y jaquí teniu el Congrés de la Pau sense caretal!

(Del Lustige Blatter)

REPICHS

Botons de mostra del discurs d'un ex-emperador: «Preside este acto una representacion de la Junta Provincial (la seva, no la llegítima) que irá a Madrid a exponer e imponer, si es necesario, el derecho y la verdad.»

Ja estém tremolant davant de las imposicions dels tres anabaptistas, candidats a la Diputació Provincial, vergonyosament derrotats. El qui 'ns fa més por es en Villanueva. No més que al veure'l en Salmerón s'evapora.

«En el órden político hay que reconocer la diversificación de pueblos que integran España. Hemos de afirmar la unidad de la patria, reconociendo la autonomia al individuo, al municipio y a la región.»

Alejandro! Deixa estar aixó, que no es teu. Ho has afanat a la Solidaritat catalana.

«No soy de los que creen que la solución del problema social es la armonía del capital y el trabajo; no creo en la armonía de los perros y los gatos.»

¡Bonica metàfora! Segons aquest gran sociólech entre'l capital y el treball, factors indispensables de producció, no hi cab ni es precis que hi existeixi armonía, sino que han de viure barallantse com gats y gossos. Perque aixís, mentres ells se

barallin, no hi falti may un galifardeu que s'aprofiti de las sevas discordias.

«La revolución no significa desórden, sino un órden nuevo; porque en el estado presente no hay más que pastores y corderos, y los pastores se comen a los corderos.»

Bé poden dir que aixó es molta veritat els mansos anyells que van posar els seus interessos en la Casa del Pueblo.

«Somos ante todo españoles. Amamos a Barcelona como compañera y no como la quieren otros, como nodriza a quien mamar.»

«Como la quieren otros ó como la queremos nosotros? Perque aixó d'atribuir als demés els vicis propis, ha sigut sempre la mónica dels redemptors del poble, conquistadors desenfrenats del foie gras. Afortunadament Barcelona, cansada de las sevas xucladas, en las últimas elecciones el va enviar a dida.

En el meeting del Condal, pera parlar en contra de la Solidaritat catalana, feren us de la paraula un dels Ulleds, l' Anglés, en Vinaixa, l' Iglesias y l' ex-emperador.

Cinch oradors y cap d'ells catalá. Cinch pretenciosos que no poden entendre ni sentir lo que pensa y sent el nostre poble. Cinch forasters que pagan la hospitalitat que se 'ls concedeix armant saragatas y atiant discordias.

En Felipe, de La Publicidad, a propòsit de l'absunció dels liberals, que ha comensat per un punt y acabarà probablement en suicidi, conta una anèdota molt oportuna.

«Un titul de Castella, molt simpàtic, agobiat per pèrduas d'interessos y disgustos de familia, resolué llevarse la vida, com aixis ho escrigué a la seva dona, a alguns dels seus íntims y al jutje.»

De casa seva sortí pera realisar el seu terrible propòsit, pero se'n arrepení, y per espay de dos días aná divagant pels carrers y passeigs més públics, vacilant y desitjós de ser trobat per algún dels seus.

Y encare que aquests feren moltes diligencias no'l trobaren may, y d'aquí que, per amor propi y per por de fer un paper ridícul, va clavar-se un tiro als tres días d'annunciarho.»

Tal es el cas dels liberals. Com que'l paper ridícul ja l'han fet, si volen quedar una mica bé, no'ls queda més remey que clavar-se un tiro.

Els gaditans tenen el projecte d'erigir una estàtua a n' en Moret.

Y qué bromistas son aquests andalusos! Una estàtua al home del desastre y de la lley de Jurisdiccions, significa un honor que, més que en una plassa pública, té'l seu siti adequat en el pati d'un manicomi.

Días enrera a un beneficiat d'una parroquia de Barcelona una senyora de bon regent se li va tirar al damunt, y esgarrapada va y esgarrapada vé sobre l'hàbit talar, va deixarli el manteu fet uns espolsadors.

¡Confessém que hi-ha raptés de devoció ben rabiosos!

En unas barallas per l'estil, que hi hagué un día entre un mossén y una beata, va intervenirhi un subjecte, desitjós de pacificarlos.

Y donchs, ¿qu' es aixó, mossén Pancrás?—li pregunté el pacificador.

Y el mossén, quadrantse y llevant superbia per tots els poros, li va respondre:

—Es lo qu' es... y vosté no s'hi fiqui, ¿ho té entés? —Té rahó que li sobra,—respongué aquell bon home.—Ja s'hi pot continuar ficant vosté sol ab tota llibertat.

Desde que diuhen que'ns hem entés ab la Fransa per una part y ab la Inglaterra per l'altra, baix la base de que aquestas dos potencias salvaguardarán las nostras posicions en l'Atlántich y l'Mediterrá, francament, no m'arriba la camisa al cos.

Tot anirà bé, mentres la Fransa y la Inglaterra marxín en bona armonía.

Pero, si al igual que va succehir a principis del sigle XIX, s'enredan y van a trompadas, ¿volen fer el favor de dirme quina será la sort d'Espanya?

Ab tot y haver passat més d'un sigle, la gloriosa rota de Trafalgar, als espanyols encare'ns torna a la boca.

Parlant de lo que ocorre a Castelló ab el dítxós arcalde Sr. Espresati, un periódich publica un article titulat: «La autoridad por los suelos.»

Si tinguessim espay nosaltres n'escriuriam un altre y'l titulariam «El pueblo por los tejados.»

Y ab ell demostrariam que, pesi ó no pesi a n'en Maura, verdader autor del conflicte, el qui va a sota pert y el qui va a sobre guanya.

Hermosissima es la campanya que están realisant en el Congrés els diputats solidaris.

Y a Madrid se'ls escoltan, y fins en l'ánima dels mals polítics desperta la seva veu ecos de simpatía.

Davant de la rahó y la sinceritat, ¡qué petits, pero qué petits resultan l'artifici y la mentida!

A LO INSERTAT EN EL PENÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Co-ni-lla.
2.ª ANAGRAMA.—Ramón—Norma.
3.ª TARJETA.—La Santa Espina.
4.ª LOGOGRAFO NUMÉRICO.—Hospital.
5.ª ROMBO.—

PER
PEGAR
REGOMIR
RAMON
RIN
E

- 6.ª GEROGLÍFIC.—Tres mitjas figas fan una fija y mitja.

Han endevinat totes ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Dos solidaris de Masnou, Dos Nandos Torroellenchs, Josehp Andrés, Un que busca xicoteta, Juventut tranquila de Reus, N. R. (a) Nen Cubí, R. A. (a) Pau de las calsas curtas, Enrich Bonagarriga (a) Suat, Moka Soka y C.ª, Un aficionat al fia mench y Ricardo Laffitte.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un anti-soci del Barraló de Masnou, Un anti-maurista, Joseph Bosch Barbé, Ricardo Laffitte. Un que té 18 anys y festeja, B. N. (a) Company dels amichs, Baldomero Moncanut (a) Un turero, y Pepet del Niú: No passa.

Caballers: Miquel Serrats y Camps, Moka Soka y C.ª, Anton Quer, Lequim Acor, J. Quer (Port de la Selva), M. Germain Lacai, y Xich de Rubí: Ja ha passat.

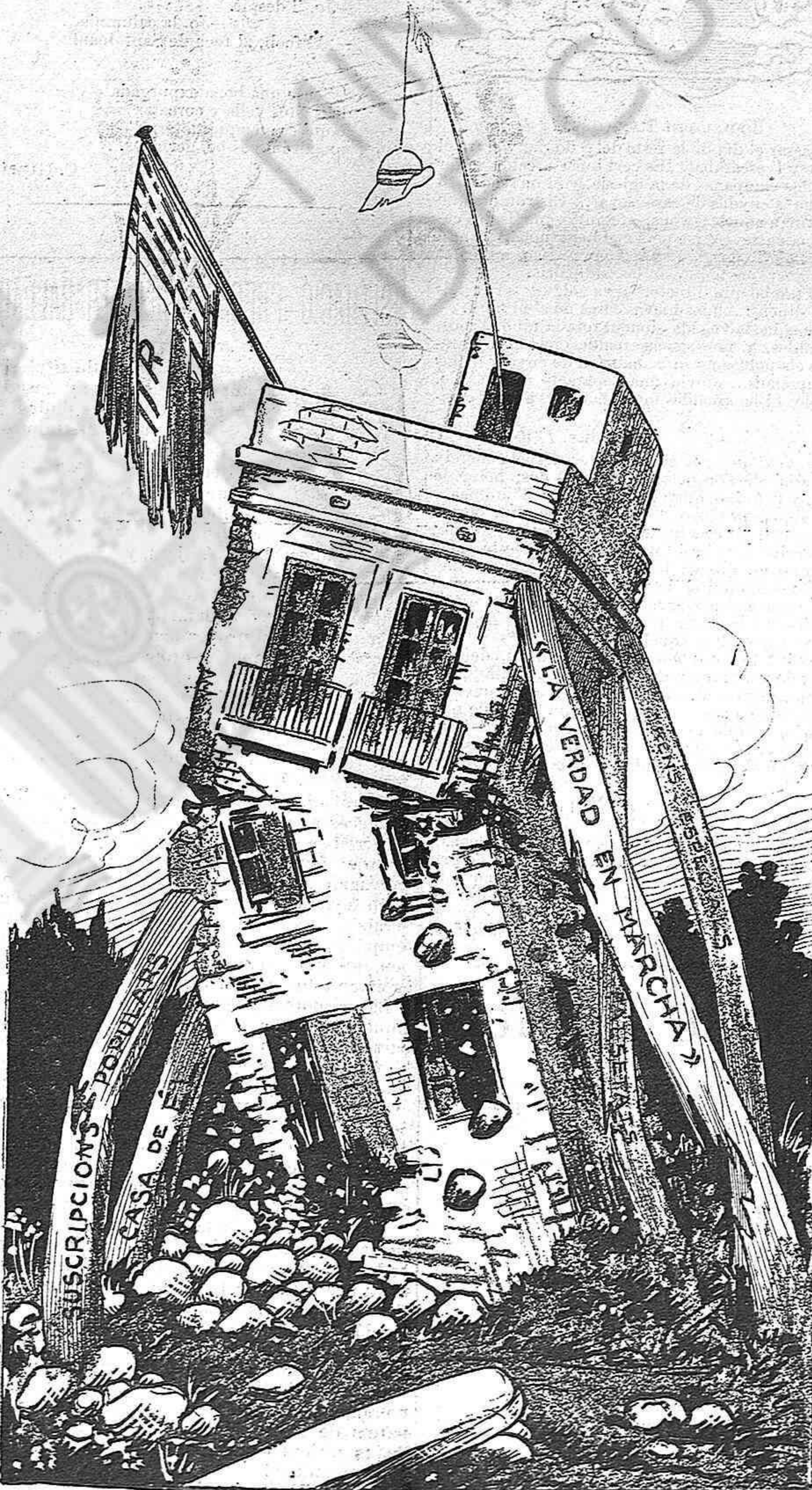
Caballers: Pésimus: Si m'agradés una mica més, casi li asseguraria. D'alló altre que'm diu, ja ho sab, quan vulgui.—J. P. Valdés: El xistu resulta molt amagat y tardarian molt a riure 'ls que'l llegissin.—E. Mestres Llorens: Las estrofas darrereras no han de consonantar may ab las dugas de dalt;... ey, si en Carner no mana lo contrari.—Enrich Bonagarriga (a) Suat: No hi ha prous diners a la Casa de Moneda pera pagar lo que vosté voldria. Paciencia, paciencia y paciencia, qu' es la ciencia del pa. com ja ho expressa la mateixa paraula.—F. R. Pericay: Es una mica modernista, pero, vaja... quí sab!—Cir: La idea está d'alló més bé. Pero no més la idea.—A. Cevadolsa: No'ns convé.—José Masdeu y Emilio Agudé: Els dibuixets denotan una excelent predisposició. Dibui-xin forsa... pero no ensenyin res a ningú.—Un treballador aficionat, J. P., Noy Xich, y Miaus: No'ns es possible insertar las cartas que'ns envían, per varias rahóns.

ATENCIÓ

Degut a la indole especial de la vinent senmana, el próxim número de LA CAMPANA DE GRACIA sortirà el divendres día 28.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleuz y C.ª

El palau del ex-emperador

Als Josepets hi ha una torre, la torre está apuntalada, els puntals están corcats... ¿tardará molt la catástrofe?

AUSTRIA.—Si l'Assamblea m'ho permet, diré quatre paraulas sobre'l desarme.
ITALIA.—¿Pero es que realment hi ha el propòsit de reduhir els armaments de las nacions?
RUSSIA.—Es clar que no hi es, pero ¿no recorda Italia que ja hem dit que en aquesta Assamblea tutto e convenzionale?
AUSTRIA.—¿Parlo del desarme, donchs?
RUSSIA.—Val més que ho deixém per un altre día. El públich veuria la comedia massa depressa, y lo que convé es que aixó duri, que duri forsa...
ALEMANIA.—Demano la paraula.
RUSSIA.—Vosté la té; pero avans, fassi el favor d'amarar aquest trabuch. No está bé que en un Congrés de la Pau s'exhibeixin semblants trastos.
ALEMANIA (ficantse'l trabuch sota'l capot).—Espero qu' en la Conferencia s' deixarà completament resolta la qüestió d' Africa.
INGLATERRA.—¿Completament?... Gracias que s' fassi un petit conato de tentativa. ¿No sab vosté que la qüestió d' Africa no s' podrà resoldre may?
JAPÓ.—Y las mevas diferencias ab els Estats Units ¿cóm s' arreglan?
ONCLE SAM.—Pero ¿hem vingut aquí pera parlar de diferencias ó pera menjar alguna cosa?
INGLATERRA.—L' Oncle Sam ha posat el dit a la llaga...
ALEMANIA (una mica empipada).—¿Y la qüestió d' Africa, cóm queda?
JAPÓ.—¿Y las mevas diferencias ab els Estats Units, cóm se resolen?
ITALIA.—¿Y del meu plet sobre las provincias austriacas irredentas, qué se'n fa?
ONCLE SAM (insistent).—Convé menjar, senyoras y senyors; convé pendre una caixalada...
AUSTRIA (ab rencor).—Dech fer observar al Congrés que l' alusió que acaba de dirigirme Italia...
RUSSIA (tocant la campaneta).—¡Ordre, ordre! ¡No olvidin qu' están en la Conferencia de la Pau!...
JAPÓ.—Jo no puch permetre que'l litigi pendent entre 'ls Estats Units y jo quedi sense resoldre.
ALEMANIA.—Ni jo toleraré que la qüestió d' Africa s' eternisi pel capritxo d' Inglaterra.
RUSSIA (que comprén que alló s' embulla).—Calma y cordura, senyoras y senyors. De tot se parlará de mica en mica. Ara com ara, lo més urgent...
ONCLE SAM (interrompent).—Lo més urgent es dinar.
RUSSIA (esperant que a la taula s' restableixi l' armonía).—Casi casi que l' honorable Oncle Sam té rahó. Ja que aquesta es la sessió inaugural, ¿per qué no hem de festejarla celebrant un tiberi?
AUSTRIA.—Pero, sense armas!...
ONCLE SAM.—Sense armas y ab molt vi.
RUSSIA.—Del ví se'n cuydará Fransa, que diu qu' en té tant que no sab qué ferne. ¿Aprueba l' Assamblea el pensament?
Tots (a coro).—¡Aprobat!
RUSSIA.—S' aixeca la sessió. ¡A la taula, senyors y senyoras, a la taula!...
(Tots els representants s' alzan. Fransa y Inglaterra emrahonan en veu baixa en un ángul del saló.)
FRANSA.—Si m' vols creure a mí, preparat, noya.
INGLATERRA.—Preparada estich fa rato.
FRANSA.—Del modo qu' están els ánims, a l' hora del xampany la mitat dels delegats anirán a parar a la prevenció y l' altra mitat a la Casa de socorro.

MATIAS BONAFÉ

Si en todas las circunstancias de la vida, l' home que lluyta per una gran idea ha de caminar rectament, es, sobre tot, quan la defensa d' aquesta idea obliga a anar per obscurs camins, quan importa caminar ab major rectitut.—E. Garcia Ladeveze.